

פרק 110

השתקפויות, חלק ב'

ההבעה הקודרת על פניו של אלבוס דמבלדור שרדה רק שנייה לפני שפינתה מקום לבלבול. "קווירינוס? מה -" ואז הייתה שתיקה.

"ובכן," אמר אלבוס דמבלדור. "אני בהחלט מרגיש טיפש."

"אני מקווה," אמר פרופסור קווירל בקלילות; אם היה המום מכך שנתפס, זה לא ניכר. נפנוף אגבי של ידו שינה את גלימותיו בחזרה לכאלה של פרופסור.

ההבעה הקודרת חזרה לפניו של דמבלדור בעוצמה כפולה. "הנה אני, מחפש בנרות את הדיבוק של וולדמורט, לא מבחין שהמורה להתגוננות של הוגוורטס הוא קורבן חולני ומת למחצה של רוח חזקה בהרבה ממנו. הייתי קורא לזה סנליות אם כה רבים אחרים לא היו מחמיצים זאת גם הם."

"אכן," אמר פרופסור קווירל. הוא הרים את גבותיו. "באמת, עד כדי כך קשה לזהות אותי בלי העיניים האדומות הזוהרות?"

"הו, בהחלט כן," אמר אלבוס דמבלדור בנימה רגועה. "המשחק שלך היה מושלם; אני מודה שהולכתי שולל לגמרי. קווירינוס קווירל נראה - מה המילה שאני מחפש? אה כן, הנה היא. הוא נראה שפוי."

פרופסור קווירל גיחך; הוא נראה כאילו השניים מנהלים שיחה פשוטה. "מעולם לא הייתי משוגע, אתה יודע. לורד וולדמורט היה בסך הכל עוד משחק בשבילי, בדיוק כמו פרופסור קווירל."

אלבוס דמבלדור לא נראה כאילו הוא נהנה משיחה פשוטה. "חשבתי שאולי תאמר זאת. צר לי לבשר לך, טום, שכל מי שיכול להביא את עצמו לגלם את התפקיד של וולדמורט הוא באמת וולדמורט."

"אה," אמר פרופסור קווירל, מרים אצבע מתרה. "יש פרצה בהיגיון הזה, איש זקן. כל מי שמגלם את התפקיד של וולדמורט יהיה מה שאנשים מוסריים יקראו לו 'רע', על כך אנחנו מסכימים. אבל ייתכן שאני האמיתי הוא רע בצורה חסרת תקנה ומוחלטת, אך שונה באופן מעניין ממה שהעמדתי פנים להיות בתור וולדמורט -"

"גיליתי," אמר דמבלדור מבעד לשיניים חשוקות, "שלא אכפת לי."

"אז אתה בוודאי חושב לעצמך שטיפטר ממני בקרוב מאוד," אמר פרופסור קווירל. "כמה מעניין. קיומי האלמותי תלוי בגילוי המלכודת שטמנת, ובמציאת דרך לחמוק ממנה, בהקדם האפשרי." פרופסור קווירל עצר. "אבל הבה נשתהה בלי מטרה כדי לדבר על דברים אחרים לפני כן. איך קרה שהמתנת בתוך המראה? חשבתי שתהיה במקום אחר."

"אני שם," אמר אלבוס דמבלדור, "וגם בתוך המראה, לחוסר מזלך. תמיד הייתי כאן, מאז ההתחלה."

"אה," אמר פרופסור קווירל ונאנח. "אני מניח שהסחת הדעת הקטנה שלי הייתה לשווא, אם כך."

הזעם של אלבוס דמבלדור פרץ את כבליו. "הסחת דעת?" שאג דמבלדור, עיני הספיר שלו קמוצות בחימה. "הרגת את מאסטר פלאמל בשביל הסחת דעת?"

פרופסור קווירל נראה נעלב. "אני פגוע מחוסר הצדק שבהאשמה שלך. לא הרגתי את זה שאתה מכיר בתור פלאמל. בסך הכל ציוויתי על אחר לעשות זאת."

"איך יכולת? אפילו אתה, איך יכולת? הוא היה הספריה של כל הידע שלנו! סודות שאיבדת לנצח לעולם הקוסמים!"

חיובו של פרופסור קווירל נעשה חד מעט בעת. "אתה יודע, אני עדיין לא מבין כיצד התודעה המעוותת שלך יכולה לחשוב שזה מתקבל על הדעת שפלאמל יהיה בן אלמוות, אבל כשאני מנסה לעשות את אותו הדבר זה הופך אותי למפלצת."

"מאסטר פלאמל מעולם לא ירד לרמה של אלמוות! הוא - "דמבלדור נחנק. "הוא בסך הכל נשאר ער מעבר לערב שלו, למעננו, לאורך היום הארוך שלו -"

"אני לא יודע אם אתה זוכר, "אמר פרופסור קווירל, קולו קליל, "אבל האם אתה זוכר את היום ההוא במשרדך עם טום רידל? היום שבו התחננתי בפניך, שבו כרעתי על ברכיי והתחננתי בפניך שתציג אותי בפני ניקולס פלאמל כדי שאוכל לבקש להיות השוליה שלו, כדי ליצור לעצמי יום אחד את אבן החכמים? זה היה הניסיון האחרון שלי להיות אדם טוב, אם תהיה לעצמך. אמרת לי לא, ונתת לי הרצאה על כך שזו מידה רעה לחשוש מהמוות. עזבתי את המשרד שלך במרירות ובזעם. הסקתי שאם יקראו לי רשע בכל מקרה, רק משום שאני לא רוצה למות, אז באותה מידה אני יכול להיות רשע; וחודש לאחר מכן רצחתי את אביגיל מירטל בחיפושי אחר אלמוות באמצעים אחרים. אפילו כשגיליתי יותר על פלאמל נותרתי מרוגז למדי מהצביעות שלך; ומהסיבה הזו עיניתי אותך ואת תומכך יותר מכפי שהייתי עושה אחרת. פעמים רבות הרגשתי שאתה צריך לדעת זאת, אבל מעולם לא הייתה לנו הזדמנות לדבר בכנות."

"אני מסרב, "אמר אלבוס דמבלדור, שמבטו לא רעד. "אני לא מקבל שביב של אחריות על מה שהפכת. זה היה אתה והחלטותיך."

"אני לא מופתע לשמוע אותך אומר זאת, "אמר פרופסור קווירל. "ובכן, כעת אני סקרן בנוגע למה אתה כן מקבל אחריות. יש לך גישה לכוח יוצא דופן של גילוי עתידות; זאת הסקתי לפני זמן רב. ביצעת יותר מדי מהלכים שטותיים, והדרכים בהן הם עבדו לטובתך היו מגוחכות מדי. אז אמור לי. האם הוזרת מראש בנוגע לתוצאה, בליל-כל-הקדושים ההוא שבו הובסתי לזמן מה?"

"ידעתי, "אמר אלבוס דמבלדור, קולו נמוך וקר. "על כך אני מקבל אחריות, וזה משהו שלעולם לא תבין."

"אירגנת שסוורוס סנייפ ישמע את הנבואה שהביא לי."

"הרשיתי לזה לקרות, "אמר אלבוס דמבלדור.

"והנה התרגשתי שסוף סוף קיבלתי לי ידע מוקדם משל עצמי. "פרופסור קווירל הניד בראשו כאילו בעצבות. "אז הגיבור הגדול דמבלדור הקריב את כליו התמימים, לילי וג'יימס פוטר, רק כדי לגרש אותי לכמה שנים."

עיניו של אלבוס דמבלדור היו קשות כמו אבנים. "ג'יימס ולילי היו הולכים בשמחה אל מותם אם היו יודעים."

"והתינוק הקטן?" שאל פרופסור קווירל. "איכשהו אני בספק שהפוטרים היו נלהבים כל כך להותיר אותו בדרכו של אתה-יודע-מי."

ההתכווצות בקושי נראתה. "הילד-שנשאר-בחיים יצא מזה לא רע. ניסית להפוך אותו אליך, לא כך? במקום זאת הפכת את עצמך לגופה, והארי פוטר הפך לקוסם שהיית אמור להיות." כעת היה משהו דומה לדמבלדור

הרגיל מאחורי משקפי חצי-הסהר, נצנוץ זעיר בעיניים הללו. "כל הגאונות הקפואה של טום רידל, מאולפת לשרת את החום והאהבה של ג'יימס וילי. אני תוהה כיצד הרגשת כשראית מה טום רידל היה יכול להיות, אם היה גדל במשפחה אוהבת?"

שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו קלות. "הופתעתי, הייתי עמוק אפילו, מהעומק התהומי של הנאיביות של מר פוטר."

"אני מניח שההומור שבמצב לא ישעשע אותך." אז, לבסוף, אלבוס דמבלדור חייך. "כמה צחקתי כשהבנתי זאת! כשראיתי שעשית וולדמורט טוב להתנגד לרשע – אה, כמה צחקתי! מעולם לא הייתה בי הפלדה הנחוצה לתפקיד, אבל הארי פוטר יעמוד בו היטב, כשיגיע למלוא כוחו." החיוך של אלבוס דמבלדור נעלם. "אם כי אני מניח שהארי יאלץ למצוא לו אדון אופל אחר להביס, משום שאתה לא תהיה בנמצא."

"אה, כן. זה." פרופסור קווירל החל לצעוד הרחק מהמראה, ועצר בדיוק לפני שהגיע לנקודה בה המראה כבר לא תוכל לשקף אותו, אם הייתה משקפת אותו. "מעניין."

חיוכו של דמבלדור היה קר יותר כעת. "לא, טום. אתה לא הולך לשום מקום."

פרופסור קווירל הנהן. "מה עשית בדיוק?"

"סירבת למוות," אמר דמבלדור. "ואם הייתי משמיד את גופך, הרוח שלך הייתה חוזרת, כמו חיה טיפשה שלא מבינה שגורשה. אז אני שולח אותך אל מחוץ לזמן, לרגע קפוא ממנו אני או כל אחד אחר לא יוכל להחזיר אותך. אולי הארי פוטר יוכל להשיב אותך יום אחד, אם הנבואה דוברת אמת. ייתכן שירצה לדון איתך על מי בדיוק אחראי למות הוריו. בשבילך זה יהיה רק רגע – אם בכלל תחזור. כך או כך, טום, אני מאחל לך דרך צלחה."

"המ," אמר פרופסור קווירל. המורה להתגוננות חלף על פני הארי, שצפה באימה אילמת, רק כדי לעצור בקצה המראה השני. "כפי שחשדתי. אתה משתמש בשיטת הכליאה הישנה של מרלין, מה שהסיפור על טופריוס צ'אנג קורא לו התהליך חסר-הזמן. אם האגדה דוברת אמת, אפילו אתה לא יכול לעצור את התהליך, כעת משהחל לפני זמן רב כל כך."

"אכן," אמר אלבוס דמבלדור. אבל עיניו היו דרוכות לפתע.

והארי, ממקום עומדו לפני ומימין לדלת, ממתין בדממה ובאימה נשלטת, היה מסוגל להרגיש זאת באוויר; הוא הרגיש את הנוכחות הנאספת מתוך שדה המראה. משהו זר יותר מקסם, כל תכונותיו עלומות למעט המסתוריות שלו והכוח שלו. היא הייתה איטית, אך היא הלכה והתגברה.

"אבל אתה יכול להפוך את ההשפעה, אם עדותו של צ'אנג אמיתית," אמר פרופסור קווירל. "לרוב כוחות המראה יש שני כיוונים, על פי האגדה. אז אתה יכול לגרש את מה שנמצא בצד השני של המראה במקום. לשלוח את עצמך במקומי אל הרגע הקפוא הזה. לו רצית, זאת אומרת."

"ולמה שאעשה זאת?" קולו של אלבוס דמבלדור היה מתוח. "אני מניח שאתה הולך לומר לי שיש לך בני ערובה? זה היה חסר טעם, טום, שוטה שכמותך! שוטה מוחלט! היית צריך לדעת שלא אתן לך דבר תמורת בני ערובה שלקחת."

"תמיד פיגרת בצעד אחד, אמר פרופסור קווירל. "הרשה לי להציג בפניך את בן הערובה שלי."

נוכחות נוספות חדרה לאוויר מסביב להארי, תחושה זוחלת על כל בשרו כשקסם של טום רידל אחר חלף קרוב מאוד לעורו. גלימת ההיעלמות נקרעה ממנו, והבד השחור המנצנץ ריחף באוויר והתרחק ממנו.

פרופסור קווירל תפס אותה ומשך אותה במהירות סביב עצמו; תוך פחות משניה הוא משך את ברדס הגלימה על ראשו ונעלם.

אלבוס דמבלדור מעד, כאילו איבד תמיכה יסודית כלשהי.

"הארי פוטר, התנשם המנהל. "מה אתה עושה פה?"

הארי בהה בפניו של אלבוס דמבלדור, בהן הלם מוחלט וייאוש נלחמו זה בזה.

האשמה והבושה היו יותר מדי, יותר מדי, היכו בהארי בבת אחת, והוא הרגיש את הנוכחות המסתורית סביבו מגיעה לשיאה. הארי ידע בלי מילים שלא נותר עוד זמן ושהוא אבוד.

"זו אשמתי," אמר הארי בקול זעיר, מתוך החלק שבו שתפס שליטה על גרונו לקראת הקץ. "הייתי טיפש. תמיד הייתי טיפש. אסור לך להציל אותי. שלום."

"בחיי, תראו את זה," זימר קולו של פרופסור קווירל מהאוויר הריק, "נראה כאילו כבר אין לי השתקפות."

"לא," אמר אלבוס דמבלדור. "לא, לא, לא!"

אל תוך ידו של אלבוס דמבלדור נורה משרוולו שרביטו הארוך והאפור-שחור, ובידו השניה, כאילו משום מקום, הופיע מוט קצר מאבן כהה.

אלבוס דמבלדור השליך את שניהם באלימות הצידה, בדיוק ברגע שבו תחושת הכוח הנבנית הגיעה לשיא בלתי נסבל, ואז נעלם.

המראה שבה להראות את ההשתקפות הרגילה של החדר המואר בזהב, מהאבן הלבנה, בלי זכר במקום שבו היה אלבוס דמבלדור.